

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1402/2025
26.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Мирољуба Томића и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела фалсификовање новца из члана 241. став 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Миодрага Тодоровића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници К бр.494/24 од 14.03.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.320/25 од 16.09.2025. године, у седници већа одржаној дана 26. новембра 2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Миодрага Тодоровића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници К бр.494/24 од 14.03.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.320/25 од 16.09.2025. године у односу на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници К бр.494/24 од 14.03.2025. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела фалсификовање новца из члана 241. став 2. Кривичног законика, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од једне године и осам месеци. У ову казну, окривљеном је на основу члана 63. КЗ урачунато време проведено у притвору од 27.06.2024. године до упућивања на извршење казне затвора по првостепеној пресуди. Истовремено, окривљени је осуђен и новчану казну у износу од 50.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 90 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико је не плати у том року, иста ће бити замењена казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне рачунати као један дан казне затвора.

На основу члана 231. став 5. КЗ од окривљеног је одузета једна новчаница у апоену од 100 еура, као предмет извршења кривичног дела.

На основу члана 264. став 1. ЗКП, окривљени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка који су настали пред ОЈТ Лозница у износу од 58.500,00 динара, на име трошкова браниоца по службеној дужности, у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде, а на основу члана 264. став 4. ЗКП окривљени је ослобођен плаћања паушала суду.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.320/25 од 16.09.2025. године, одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Лозници, окривљеног АА и његовог браниоца, а пресуда Основног суда у Лозници К бр.494/24 од 14.03.2025. године, потврђена.

Бранилац окривљеног АА – адвокат Миодраг Тодоровић, поднео је захтев за заштиту законитости само против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.320/25 од 16.09.2025. године, с тим што из образложења произилази да захтев подноси и против првостепене пресуде Основног суда у Лозници К бр.494/24 од 14.03.2025. године, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, која је општег карактера, с тим што као разлог подношења наводи и повреде одредаба члана 438. став 1. ЗКП (која је такође општег карактера) и из члана 438. став 3. ЗКП (која није прописана законом), а из образложења произилази да указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном или другостепеном суду.

Врховни суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче да у изреци правноснажне пресуде недостају битни елементи кривичног дела фалсификовање новца из члана 241. став 2. КЗ, и то радња извршења предметног кривичног дела, односно прибављање лажног новца у намери да се стави у оптицај као прави или стављање лажног новца у оптицај, као и субјективно обележје, јер је према ставу одбране за извршење овог кривичног дела потребан умишљај учиниоца који се састоји у томе да је окривљени био свестан да прибавља лажну новчаницу и да је при таквом стању свести ставља у оптицај.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног нису прихваћени као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 241. став 2. КЗ, прописано је да ко прибавља лажни новац у намери да га стави у оптицај као прави или ко лажни новац ставља у оптицај, казниће се затвором од једне до десет година и новчаном казном.

Имајући у виду цитирану одредбу члана 241. став 2. КЗ, радња извршења кривичног дела из члана 241. став 2. КЗ садржи две алтернативно постављене радње, и може се састојати у прибављању лажног новца у намери да се исти стави у оптицај као прави, или стављање у оптицај лажног новца.

У конкретном случају, из изреке побијане правноснажне пресуде произилази да је окривљени АА критичном приликом, способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, те свестан свог дела чије је извршење хтело, свестан и забрањености свога дела, лажан новац ставио у оптицај на тај начин што је довезао путничко возило марке „Ауди А6“ до бензинске пумпе „Нинић Лајин“ у Бањи Ковиљачи и тражио од радника да у возило сипа пун резервоар дизел горива, што је он и учинио, а када је затржио од окривљеног да плати новчани износ од 12.000,00 динара на име наточеног горива, окривљени му је дао једну новчаницу у апоену од 100 еура, серијског броја наведеног у изреци, која новчаница је лажна, након чега се удаљио са лица места.

По налажењу Врховног суда, из чињеничног описа радње извршења кривичног дела због ког је окривљени правноснажном пресудом одглашен кривим, произилазе сви субјективни и објективни елементи кривичног дела фалсификовање новца из члана 241. став 2. КЗ, обзиром да је окривљени приликом плаћања горива на бензинској пумпи раднику дао фалсификовану новчаницу у апоену од 100 евра, те је лажну новчаницу ставио у оптицај, при чему је био способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, те свестан свога дела, чије је извршење хтео.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у делу у којем се правноснажне пресуде побијају због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењен је неоснованим.

Осталим наводима захтева указује се на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, полемише са образложењем другостепеног суда које је, према ставу браниоца „неприхватљиво“, и полемише се са исказима саслушаних сведока у току поступка и њиховом оценом од стране нижестепених судова, па како погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешна оцена доказа у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представљају дозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је поднети захтев у овом делу одбачен као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у одбијајућем делу, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић